



Arrest

nr. 39 975 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 maart 2010 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juli 2009 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 1 oktober 2009 werd een overnameverzoek gericht aan de Griekse autoriteiten na de vaststelling dat verzoeker was onderschept in Griekenland op 3 maart 2009, ter gelegenheid waarvan vingerafdrukken werden genomen.

1.3. Op 2 december 2009 werd Griekenland op grond van een 'tacit agreement' verantwoordelijk geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, gelet op artikel 18, § 7 van de verordening 2003/343/EG van 18 februari 2003 houdende vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, dat door een onderdaan van een derde land in een lidstaat van de EU is ingediend (Dublin II-verordening).

1.4. Op 2 maart 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Deze beslissing wordt aan verzoeker betekend op dezelfde dag. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"(...) België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die inwoner van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 22.07.2009 een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 03.03.2009 te Simi en 02.05.2009 te Samos door de Griekse autoriteiten werd geregistreerd (Eurodac hit - illegale binnenkomst). Tijdens zijn verhoor op 19.08.2009 stelde de betrokkene dat hij het grondgebied van de lidstaten vanuit Turkije via Griekenland binnenkwam en ongeveer drie maanden in Griekenland verbleef. Op 01.10.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. De Griekse instanties hebben tot op heden niet op ons verzoek geantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stipuleert dat de voor overname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op verzoeken voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 02.12.2009 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

In schrijven van 03.09.2009 en 27.10.2009 verzoekt de advocaat van de betrokkene dat zijn asielaanvraag in België zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Volgens de advocaat zou Griekenland, ondanks het omzetten van de richtlijnen inzake asiel, zijn verplichtingen inzake asiel en de opvang van asielzoekers niet nakomen. Er is geen enkele garantie op een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Griekse instanties en er is geen mogelijkheid tot beroep bij een onafhankelijke instantie. De betrokkene loopt volgens de advocaat in Griekenland het risico op een schending van het "non-refoulement"-beginsel en artikel 3 van het EVRM. Ter ondersteuning wordt o.a. verwezen naar het standpunt van het UNHCR van 17.07.2009 en het rapport van vluchtelingenorganisaties van 22.10.2009 (NOAS, NHC, ATIMA, "Out the Back Door : Dublin II and illegal deportations of refugees from Greece").

Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel en bescherming door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (cfr arresten RVV, n° 21 514 van 16.01.2009 en RVV, n° 26 756 van 30.04.2009).

Als gevolg van de omzetting van de richtlijnen heeft de Europese Commissie de zaken die ze had ingesteld wegens de nietomzetting van de richtlijnen ingetrokken of geklasseerd. Het Europese Hof van Justitie schrapte de zaak C-130/08 ingesteld wegens de niet-naleving van de verplichtingen voortkomend uit Verordening 343/2003 uit het register.

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld.

Elke asielzoeker krijgt toegang tot arbeid en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Betreffende het door de advocaat aangehaalde gebrek aan beroepsmogelijkheden merken we op dat presidentieel decreet 81/2009 van juni 2009 de raden van beroep voor de in eerste aanleg afgewezen asielaanvragen afschaft, maar tevens voorziet dat de beroepen door de Raad van State zullen worden onderzocht.

De advocaat van de betrokkene stelt dat de betrokkene een risico loopt slachtoffer te worden van een schending van het "nonrefoulement"- beginsel door middel van verwijdering naar Turkije en van een schending van artikel 3 van het EVRM. Er moet worden onderstreept dat Griekenland de Conventie van Genève ondertekende en dus is gehouden artikel 33 te respecteren. Verder staat vast dat ook na de verwerping van hun asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. De Griekse instanties bevestigden dit tegenover de voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende

Behandeling. De betrokkene kan niet op basis van concrete elementen aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren

Tijdens zijn verhoor op 19.08.2009 maakte de betrokkene geen enkele melding van behandelingen door de Griekse instanties, die in strijd waren met artikel 3 van het EVRM. Hij brengt geen elementen aan, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met de aanbevelingen van Richtlijn 2003/9/EG, of meer algemeen zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van het "non-refoulement" beginsel of artikel 3 van het EVRM volstaat niet en is derhalve speculatief.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. Hij antwoordde dat hij had vernomen dat België een goed land is. Dit motief is willekeurig en geen grond voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties. De betrokkene verklaarde verder geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties (...)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens artikel 39/82, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. Verzoeker heeft in deze de nodige diligentie aan de dag gelegd bij het indienen van het verzoekschrift. Tevens wordt aangetoond dat de behandeling van een gewone vordering tot schorsing in deze niet meer dienstig zal zijn. Verzoeker wordt sedert 2 maart 2010 vastgehouden in een gesloten centrum en zijn overdracht naar Griekenland is voorzien voor 11 maart 2010. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet in zijn nota met opmerkingen.

2.3. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstig middel te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

2.4. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Tevens werpt verzoeker de schending op van de beginselen van behoorlijk bestuur, "meer bepaald het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

2.5. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de aanvraag tot regularisatie op basis van medische redenen die door verzoeker op een aangetekende wijze werd verstuurd naar de gemachtigde van de staatssecretaris op 20 januari 2010. Verzoeker vervolgt: "De advocaat van verzoeker stelde de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien in gebreke op 04.03.2010. Zij vroeg de invrijheidsstelling van verzoeker zolang er geen beslissing genomen werd aangaande de

aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 20.01.2010 (stuk 3). De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde tot nu toe in te gaan op dit verzoek. Dat hierover niets gesteld wordt in de bestreden beslissing, terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van de indiening van deze aanvraag, is een schending van de motiveringsverplichting. Dat in deze omstandigheden een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, gaat in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur". Verzoeker citeert vervolgens uit een proces-verbaal van "de contactvergadering van de maand september 2008", waarin een vertegenwoordiger van de Dienst Vreemdelingenzaken bepaalde uitspraken gedaan heeft over de houding van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake een negatieve asielbeslissing indien er nog een verzoek op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hangende is. Volgens verzoeker gaat de bestreden beslissing volledig in tegen de principes die de Dienst Vreemdelingenzaken naar de buitenwereld naar voren brengt, wat volgens verzoeker een schending vormt van het vertrouwensbeginsel en het beginsel van zorgvuldigheid.

2.6. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens citeert ze uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt ze dat de verwijzing naar een door de ambtenaar in 2008 afgelegde verklaring hieraan geen afbreuk kan doen. Ze besluit dat verzoekers eerste middel niet ernstig is.

2.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

2.8. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet betwist dat verzoeker op 20 januari 2010 een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen heeft ingediend. Het gegeven dat het administratief dossier deze aanvraag niet bevat volstaat niet om aan te tonen dat de betrokken aanvraag om verblijfsmachtiging waarvan verzoeker een kopie toevoegt aan zijn verzoekschrift samen met het verzendingsbewijs van een aangetekend schrijven, niet werd ingediend. Verzoeker mag niet het slachtoffer worden van de wijze waarop de verwerende partij meent zich van haar taak betreffende het neerleggen van een administratief dossier te mogen kwijten. De Raad acht de door verzoeker aangehaalde feiten, die niet door enig stuk van het administratief dossier worden tegengesproken, als bewezen (cfr. RvS 5 juni 2001, nr. 96 110).

2.9. Er dient te worden opgemerkt dat het eventuele indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cfr. RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

2.10. Uit wat hierboven werd gesteld, vloeit voort dat de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel niet moet betrekken bij de motivering van de bestreden beslissing die een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, tenzij de verzoekende partij aantoonde dat ze dwingende bepalingen van internationaal recht heeft ingeroepen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, die verhinderen dat na het indienen ervan nog een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen voortvloeiend uit de loutere vaststelling van illegaal verblijf. De Raad stelt prima facie vast dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van 20 januari 2010 aan het voormelde voldoet. Er wordt verwezen naar een medische aandoening, naar een medisch attest dat stelt dat een medische behandeling en opvolging noodzakelijk is voor het welzijn van verzoeker. Er wordt tevens in de aanvraag gesteld dat gezien de beschikbare informatie over de gezondheidszorg in Griekenland en Afghanistan het voor zich spreekt dat verzoeker niet de noodzakelijke zorgen zou krijgen. Er wordt gesteld dat een terugkeer naar Griekenland of naar Afghanistan dan ook een ernstig risico op een onmenselijke behandeling met zich meebrengt zoals bedoeld in artikel 3 E.V.R.M.

2.11. Zoals verzoeker terecht opmerkt rept de bestreden beslissing met geen woord over de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. De Raad stelt derhalve prima facie vast dat de formele motiveringsplicht geschonden werd. De verwerende partij minimaliseert ter terechtzitting de medische aandoening van verzoeker en betoogt dat indien gevolg moet gegeven worden aan dergelijke aanvragen, een gedwongen uitvoering van beslissingen zoals de bestreden beslissing niet langer mogelijk is. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat een belemmering van een vlotte repatriëring in deze de verwerende partij niet vrijstelt van haar motiveringsplicht ten aanzien van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die ruim een maand en half werd ingediend voordat de bestreden beslissing getroffen werd.

Het eerste middel is prima facie gegrond voor wat betreft de opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht. Dit volstaat om te stellen dat een ernstig middel werd opgeworpen. Derhalve wordt de schending van de opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur niet besproken.

2.12. Onder punt IV *“Moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geval van een onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing”* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing stelt verzoeker terug te willen sturen naar Griekenland.

Het terugsturen naar Griekenland op basis van de Dublin verordening is echter problematisch. Asielzoekers worden er systematisch opgesloten wanneer ze er een asielaanvraag indienen. De opvangomstandigheden vormen bovendien op zich een schending van artikel 3 EVRM aangezien ze de asielzoekers in onmenselijke en vernederende omstandigheden plaatsen.

Verzoeker zou geen toegang hebben op een onafhankelijke asielprocedure in Griekenland en bovendien bestaat er een ernstig risico op een schending van het non-refoulement principe. Asielzoekers worden teruggestuurd naar hun land van herkomst of naar een land buiten de Europese Unie dat de Conventie van Genève niet ondertekende.

Verzoeker riskeert teruggestuurd te worden naar Afghanistan of naar een ander land, hetgeen een schending zou uitmaken van artikel 33 van de Conventie van Genève.

Aangaande al deze schendingen, wenst verzoeker te verwijzen naar hetgeen werd uiteengezet onder punt III, hetgeen hierbij als hernomen dient te worden herzien.

In het arrest van 10.04.2008 stelde uw Raad reeds dat deze elementen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormen.

“In de mate dat de verwerende partij in haar beslissing niet de twijfels heeft weggenomen dat het onderzoek van verzoekers asielaanvraag door de Griekse autoriteiten zal worden behandeld – en de stukken van het administratief dossier, samengelezen met de niet onaannemelijke verklaringen van verzoeker omtrent zijn wedervaren in Griekenland dat evenmin doen, integendeel – is de Raad van oordeel dat in casu het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.”

2.13. De verwerende partij stelt in haar nota in essentie dat het door verzoeker voorgehouden nadeel niet alleen ongestaafd is, maar ook louter hypothetisch is en derhalve niet kan worden aangenomen.

2.14. De voorbereidende werken bij artikel 9 ter van de vreemdelingenwet bepalen het volgende: *“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)”* (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). Gelet op de vaststelling dat de verwerende partij nagelaten heeft minstens na te gaan of verzoeker die een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, ernstig ziek is, neemt de Raad in casu, gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak, aan dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangetoond (cfr. RvS 26 mei 1992, nr. 39 488; RvS 10 november 1992, nr. 40 987; RvS 28 augustus 2006, nr. 162 039).

2.15. Uit wat voorafgaat volgt dat is voldaan aan de voorwaarden opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis dezelfde dag, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. DONNEAUX,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DONNEAUX

M. EKKA